

Ba i viêt t cu a mô t ng i tre trong n c

Tác Giả: Đ ng Di m Bích Chi
Chúa Nhật, 11 Tháng 12 Năm 2011 07:37

Xin m n phép tác gi Đ ng Di m Bích Chi -th h con em c a chúng ta- ph bi n bài vi t d i đây, trích t Blog c a m t ng i tr trong n c .

“Ai bán n c, ai gi n c, khi ng i ta gi i bác c a tôi, ba tôi và anh tôi là “gi c”!...”

Xin m n phép tác gi Đ ng Di m Bích Chi -th h con em c a chúng ta- ph bi n bài vi t d i đây, trích t Blog c a m t ng i tr trong n c .

Tr c gi v n nghe câu “Th ng làm vua, thua làm gi c” và “K th ng vi t nên l ch s”, nh ng ch a t ng th m thía nó nh lúc này!

Ngày còn c p sách đ n tr ng, m i th hai đ ng chào d i c t qu c, gào lên cùng lũ b n “...c in máu chi n th ng” mà không bi t r ng lá c y cũng có th m máu c a ng i thân mình, nh ng dòng máu b r khinh, không đ c th a nh n!

Khi ng i ta c nh i nhét hình nh v m t đ ng lãnh t vĩ đ i, toàn năng vào đ u óc non tr c a tôi, tôi đã không kháng c , ch đôi lúc t h i m t cách lén lút “Th t là có con ng i nh thánh s ng th ?”. B i vì đôi khi nh ng gì h nói tr c sau b t nh t. H ch ng b o “Không có gì tuy t đ i và toàn v n” đ y sao? Hay có ng i l ?

Ngày đó ngày th đ n m c n m trong phòng đ c bài h c l ch s oang oang, không ng ng m ng ch i “ng y”, “tay sai”, mà không nh r ng ba mình t ng khoác áo lính c a Vi t Nam C ng Hòa!

Khi ng i ta đ y cho tôi ph báng nh ng ng i lính “ng y”, coi khinh h nh nh ng k không có l ng tâm, nh ng k bán r t qu c, nh ng con ng i máu l nh, gi t ng i không g m tay.

Thì tôi, đã th y nh ng ng i lính sa c y r t hi n lành, là nh ng ng i cha, ng i ch ng m u m c, nh ng ng i nông dân không ng i v t v ngoài đ ng.

Ba i viết câu a mô tả người trẻ trong những câu

Tác Giả: Đáng Diám Bích Chi
Chúa Nhật, 11 Tháng 12 Năm 2011 07:37

Thì tôi, thấy trong ánh mắt họ một nỗi đau bất lực vì không bao giờ được tiếp xúc với cha mình!

Thì tôi, thấy họ loay hoay tìm cho gia đình mình một con đường sáng khác để đi. Họ không ngại đó và khóc cho quá khứ tồi tệ đã mất, đã bỏ quên mất!

Tôi đã thấy họ dạy con họ yêu tiếp xúc, yêu cái ngu, và trân trọng tình thân! (xin đừng đánh đồng những cái cách người ta đang giỏi với tôi là đối nhau, tiếp xúc không bao giờ nên hiểu là “người chỉ nhận”, và “người chỉ nhận” cũng không phải là tiếp xúc, nếu như hôm nay tôi nói tôi chấp nhận có chút tình nào đối với “người chỉ nhận” thì không có nghĩa là tôi không yêu đối tượng của tôi).

Tôi đã thấy họ tìm được một cuộc sống tốt đẹp hơn nơi đất khách, những cái nhìn của họ với những người này một cách khâm phục. Bởi lẽ, họ có trách nhiệm họ đã bỏ đi xa quá xa nơi họ được sinh ra và lớn lên, nơi còn có những người thân còn ở lại! Họ có thể trở về, những họ sợ không trở về, tôi biết thế, không phải vì họ chê cuộc sống nghèo khó!

Khi người ta nói họ là những kẻ “vong quên”, tôi sợ là có lẽ họ đang không phải, họ là những người “vong quên” (luôn luôn hoài vọng với tiếp xúc của mình).

Khi người ta bỏ rơi họ ở bên kia bờ biển đang tìm mọi cách phá hoại an ninh quốc gia, thì tôi lại tin rằng, họ đã bày tỏ một nỗi thất vọng khôn xiết với cách “trên quên” của “kẻ nhận”, họ đang bày tỏ niềm xót thương với những số phận đang ngày ngày tìm kiếm nhau trong niềm an ủi và hi vọng, dù là những người. Họ đang cất lên tiếng nói giúp những người nhưng người mà họ nghĩ rằng “thập cẩm bé nhỏ”.

Không có tri thức nào vĩnh viễn, thì sao có mãi là bạn nhau với cái gọi là “muôn năm”?

Khi người ta gọi bác tôi, ba tôi và anh tôi là “già” thì tôi vẫn còn trẻ hào hùng, những người đàn ông Việt Nam đúng nghĩa!

Khi người ta gọi họ là “ngay” thì tôi vẫn vô cùng kính trọng và yêu thương họ! Bởi chúng tôi không nhận ra tên gọi và lịch sử cũng không thu được kẻ chỉ nhận!

Tôi sợ những người cao tuổi vì là cháu, con và em của họ!”